

Bilten

Interno glasilo Ženskog rada pri Savezu baptističkih crkava u RH

Intervju:

**Krunoslava Kosina-Milutinović -
Živjeti u snazi Duha Svetoga**

Duhovni izazov:

Koliko je dovoljno?

Obavijest!

Dani s Biblijom

Dragi čitatelji «Vremena s Biblijom» i svi koji imate želju prisustvovati, srdačno ste pozvani na 5. susret «Dani s Biblijom» u Life Centru u Crikvenici.

Uz bogat program nudi se i prilika za svjedočanstva, slavljenje te slobodno vrijeme za druženje i zajedničke obroke.

Predavačica: Karin Rudies

Susret počinje 7. travnja 2016. s večerom u 18:00 i traje do 11. travnja 2016. završno s ručkom u 12:00., a kotizacija iznosi 300,00 kn. Korištenje ručnika i posteljine centra iznosi dodatnih 40,00 kn ili se mogu ponijeti vlastiti.

Prijave slati na adresu:

David Jekić
Šetalište Vladimira Nazora 55
51260 Crikvenica
Tel: 051 242 640
Mob: 098 913 75 62
E-Mail: vbs.crikvenica@ri.t-com.hr

U ovom broju

stranica **10**

Svakodnevni hod:

**Lav, kamilica
i jorgan**

stranica **12**

Sasvim osobno:

**Ta dokle ćeš,
Gospodine?**

stranica **14**

Čitali smo:

Poncije Pilat

stranica **23**

Zdravi život:

Maslačak

Odluke, odluke

Dok u rukama budete držali novi broj već ćemo dobro zagaziti u novu godinu. Ako ste neke odluke, kao dobar broj ljudi, donijeli I.T., sada ih se možda više nećete ni sjećati, a možda ćete baš prkositi izgledima i biti na dobrom putu da se tih svojih odluka držite.

Odluke koje donosimo u životu mogu na različite načine utjecati na naš život, na našu budućnost. U razgovoru s Krunom možete pročitati kako su odluke koje je ona donosila (i načini na koje ih je donosila) utjecali na njezin život. Duhovni izazov Sandre Bičanić možda vas potakne da razmislite i o donošenju nekih odluka o davanju - sebe, svojeg vremena, svojih sredstava za neke nove projekte, ljude, događaje. Vezano uz davanje tu je i naša žena u misiji, Kaja Turinski, kroz čiji primjer vidimo što se događa kada radosno i od srca damo najbolje što možemo, a tu su i naše uobičajene rubrike: vijesti - u kojima možete vidjeti što se događalo u crkvama diljem Hrvatske, čitali smo - gdje vam ovaj put predložimo roman Mire Gavrana Poncije Pilat te zdravi život u kojemu ovaj put možete pročitati i nešto naučiti o maslačku.

I na početku još jedne godine pozivamo vas sve da nas izvijestite o događajima u vašim crkvama kako bi bili ohrabrenje i poticaj drugima te da s nama podijelite i svjedočanstva onoga što Bog radi u vašim životima.

Sretan i blagoslovljen Uskrs želi vam vaše uredništvo!

Speranca Tomin

Koliko je dovoljno?

Slavljenje kao davanje

Slavljenje je nezaobilazna tema našeg kršćanskog života. Neizostavni dio svakog bogoslužja, konferencije, kampova i slično. Trebalo bi biti i sastavni dio naše svakodnevice. Kada bismo postavili anketno pitanje što je to slavljenje, vjerujem da bismo u većini slučajeva dobili odgovor da je to onaj dio pobožnosti kada pjevamo, sviramo ili, možda, poput Davida pred kovčegom Jahvinim, plešemo.

Nedavno sam bila u BC Dubrovnik i pjevali smo jednu pjesmu, koju već dugo nisam pjevala, jedna od onih koja je negdje kod nas zastala na folijama za grafoskop kojeg više ne koristimo.

„To je Bog koga slavimo mi.
Svim što jesmo i što imamo
Nitko na zemlji toj slave nije dostojan,
Da, to je Bog koga slavimo mi“.

Ti stihovi pjesme nadahnuli su me ponovo, kao nekad, da o slavljenju promišljam iz drugog

kuta. Da, slavljenje je odista naše iskreno pjevanje iz srca, ali slavljenje ima jako puno lica i naličja koja nam upotpunjuju sliku o onome čemu se naš nebeski Otac raduje. Kada na davanje gledamo kao na vid našeg slavljenja Gospodina, ono poprima jednu sasvim drugu težinu i odgovornost. Možda olako pjevamo da slavimo Gospodina svim što jesmo i što imamo (možda smo je zbog toga pohranili za neka bolja vremena). Nikad nije kasno ponovo preispitati svoje stavove kada je o davanju riječ. Slavim li Gospodina svojim davanjem? Ono ne bi trebalo biti prisilno ili teškog srca već: „Neka svatko dadne kako je srcem odlučio, a ne sa žalošću i na silu, jer ‹Bog ljubi vesela darivaoca.›“ (2. Kor. 9,7)

U tom smjeru uputno je oslušivati potrebe u vlastitim zajednicama, u našem Savezu, u Ženskom radu ili u misiji i biti u srcu spremni na te potrebe odgovoriti veselo i darežljivo, prema svojim mogućnostima. Božje je obećanje da će

nad takvima obilato izliti svaku vrstu milosti, ne samo da im neće nedostajati već će bilježiti i višak (pozitivni saldo) (2. Kor. 9,8). Dakle, dok dajem za Gospodnje djelo iskrenog i veselog srca, dobivam milost od Gospodina tako što će se on pobrinuti da dobijem natrag s kamatama. Toga nema niti u jednoj ekonomskoj politici svijeta. Zato i sam Isus kaže da je blaženije davati nego primati, (Dj. 20,35) jer su njegovi principi i putevi uvijek dijametralno suprotni od kraljevstva ovoga svijeta. I dok knez ovoga svijeta nuka ljude da zgrću bogatstvo koje će na kraju moljac i rđa pojesti, Krist poziva na nesebično davanje koje je najdublji iskaz našeg slavljenja Gospodina, a za nagradu Gospodin daje svoju milost kroz suvišak.

Koliko je dovoljno?

Prirodno nam je da kada govorimo o davanju odmah računamo o količini onoga što ćemo dati. U našoj modernoj kulturi, sve je podređeno mjerenju, vrednovanju kao ekvivalentu onoga što dajemo. Međutim, kako Gospodin mjeri?

Istaknut ću samo dva primjera. U Evanđelju po Marku 12,41-44 čitamo o siromašnoj udovici koja je u hramsku blagajnu ubacila dvije leptre. To je zaista bilo vrlo malo. Vjerojatno bi to danas odgovaralo desetak lipa. Isus pohvaljuje tu udovicu i ističe njezino davanje. On je zapazio udovičino davanje, iako su pobožni farizeji vjerojatno svoja davanja naglašavali „na sva zvana“. Međutim Isus vidi srce ove udovice, vidi njezino pravo imovinsko stanje i njezinih 10 lipa postaje nemjerljivo i nevažno kao količina davanja. Isus je njezinih 10 lipa protumačio, izbrojio i vidio kao najveći doprinos goga jutra.

Drugi je primjer zapisan u Evanđelju po Marku 14,3-9 gdje je žena uzela pravu pravcatu skupocjenu nardovu pomast i izlila Isusu na glavu. Priču znamo. Vrijedost ove pomasti neki su stručnjaci preračunali i rekli da bi mogla odgovarati jednogodišnjoj zaradi nadničara danas, dakle nekih 60 000 kuna. Rekli bismo kako će Isus ovo posebno pohvaliti. I bili bismo

u pravu. Da, Isus je također pohvalio predanost ove žene, ali istaknuo je i ono što je u njezinom srcu, a to je bila velika ljubav. Isus kaže da je izvršila djelo ljubavi i pripremila njegovo tijelo

Davanje ne uključuje samo doniranje sredstava, ono svakako uključuje i ono teže: dati svoje srce, svoje vrijeme, svoj dom, svoj automobil, svoje talente.

za ukop. Njoj je mnogo oprošteno i zato je mnogo (čitaj: sve) dala. I jedna i druga žena pohvaljene su jer su dale najviše što su mogle.

Uvijek je važan stav srca, jer to je ono što Isus gleda i prosuđuje. Ako odista počnemo gledati na svoja ovozemaljska blaga kao njegovo a ne naše vlasništvo, više se nećemo pitati koliko je dovoljno. Znat ćemo odgovor: SVE ili NIŠTA. Naš je Gospodin radikalno, ne vrednuje kako mi vrednujemo, ne sudi kako mi sudimo. Sve što traži od nas je SVE. Ni više ni manje.

Davanje ne uključuje samo doniranje sredstava, ono svakako uključuje i ono teže: dati svoje srce, svoje vrijeme, svoj dom, svoj automobil, svoje talente (sve što imamo). Na taj način postajemo dionici milosti Božje i nasljedovatelji Uskrslog. On u nama uskrisuje onda kada smo spremni potpuno umrijeti „svojim“ materijalnim i drugim blagodatima i predati ih njemu na upravljanje i korištenje. Takav stav Gospodin blagosilja i nagrađuje.

Zato dok dajemo SVE što imamo, činimo to revnim i radosnim stavom srca. On će to znati vrednovati i nadahnuti nas koliko trebamo i za što trebamo izdvajati. I da, kada sljedeći put zapjevamo pjesmu s početka priče, dobro promislimo pjevamo li ju iskreno, iz srca. Moja je molitva za sebe i za sve nas da to bude iskrena i istinita pjesma našeg života.

Živjeti i raditi sa strašću u snazi Duha Svetoga

Sišćanka Krunoslava Kosina-Milutinović, energična je i poletna žena koja je u svojih 44 godine života napravila posla za nekoliko životnih vjekova. Sa svojom obitelji, suprugom i dvojicom sinova živi u Sisku. O tome kako je odrastala, što je sve radila i što je pokreće možete pročitati na sljedećim stranicama.

Bilten: Gledam tvoj životopis i pitam se odakle ti energija, volja i želja za sve što radiš? Što je ono što te pokreće?

Upravo to pitanje, sama sam si postavljala od rane mladosti jer sam oduvijek bila puna unutarnje snage, energije i želje za radom, stvaranjem, za činiti dobro. Već sam tada bila aktivna i "energična", uz ispunjavanje redovitih školskih obveza gdje sam bila izvrstan đak, 15-godišnjeg aktivnog treniranja rukometa (ušla sam u kadetsku rukometnu reprezentaciju), samostalnog treniranja plivanja gdje sam bila prvak Siska, puno sam čitala, istraživala, tražila nutarnji mir i smisao života i već sam tada znala zastati, pogledati u sebe i intenzivno razgovarati s Bogom kojeg nisam poznavala ali sam osjećala da "netko to od gore vidi sve". Bez obzira na vanjsku manifestaciju aktivnosti tražila sam odgovore unutar sebe još od tinejdžerskih dana. Ali, kao što Isus kaže „tko traži taj i nalazi“, tako sam i ja tražila i našla Boga, dok je on mene našao puno ranije. Pokreću me sila i snaga Duha Svetog, pokreću me milost i ljubav Božja koje su bile sa mnom i kada ih nisam prepoznavala niti razumijevala. Figurativno volim to opisati kao vožnju na biciklu tandemu, gdje jedan sjedi naprijed drži upravljač i upravlja biciklom, a drugi iza samo okreće pedale.

Prvih 20 godina sama sam sjedila za upravljačem. Znam da je Bog bio tu iza mene, vozio se sa mnom, pazio na mene, ali ja ga nisam vidjela jer nemam oči na leđima. Nakon obraće-

nja Bogu, on je sjeo za upravljač i upravlja, a ja sjedim iza i okrećem pedale, radim. Zamislite koliko je veća snaga i sila kada Bog upravlja vašim životom, drži upravljač, odabire smjer i okreće pedale zajedno s vama, a ne radite to sami i još možete „vidjeti“ puno toga oko sebe, vjerujete da idete najboljim smjerom, a ne slučajnim! To ja zovem životna avantura vožnje s Bogom.

Bilten: Možeš li mi onda ispričati koje mjesto ima vjera u tvom životu i koji je bio tvoj put do obraćenja?

Vjera u mom životu ima temeljno mjesto, ne centralno, već temeljno. Ona nije centar oko kojeg se (o)krećem, ona je temelj svega što gradim i radim u životu, bilo privatno, poslovno, izgradnja međuljudskih odnosa, stavova i drugo. Što god radim bez tog temelja, volje Božje, bolje da se odmah sruši nego za 10, 20 godina, kao u priči iz Luke o čovjeku koji je gradio na stijeni i čovjeku koji je gradio na pijesku.

Odrasla sam u prekrasnoj, skromnoj i poštenoj radničkoj obitelji, katoličke pozadine, u kojoj se o vjeri nije puno pričalo, ali se isto tako nije niti branilo. Moji su mi roditelji uvijek bili podrška u svim odlukama, kako u školi, izboru zvanja, sportskom životu, humanitarnom radu, tako i u mom obraćenju Bogu i krštenju u baptističkoj crkvi.

Obraćenje Bogu proces je kroz koji sam prolazila i sazrijevala, tražila sam i pokušavala upoznati živoga Boga, Oca i Stvoritelja, tražila sam način. Tako sam prvog dana svog studiranja, umjesto studentskih bonova za hranu kupila Bibliju, koju sam krenula od početka čitati. Ništa mi baš nije bilo previše jasno i odustajala bih. Tražila sam preko prijatelja gdje da naučim čitati i razumjeti Bibliju, gdje da naučim više o Bogu, kako da upoznam Boga. I

tako, jedne subotnje večeri, nazvao me moj dobar prijatelj i rekao da za mene ima jednu sjajnu knjigu o Bogu. Odmah sam otišla po nju. Bila je to knjiga "Mir s Bogom" Billyja Grahama i istu sam je noć pročitala. Ujutro sam opet nazvala prijatelja i pitala ga gdje u Sisku mogu više saznati o tom Bogu o kojem piše u knjizi. On mi je odgovorio u baptističkoj crkvi u Sisku. Nisam znala niti što je to baptistička crkva niti da ona u Sisku postoji niti gdje je. Sve je on meni telefonski objasnio; kada se sastaju nedjeljom, da slobodno dođem i tako sam se ja isti dan prvi put sama uputila u Baptističku crkvu Betel u Sisku. Na vratima me dočekaao čovjek za kojeg sam imala prvotni dojam da da mi treba srce, on bi isti tren iz grudi istrгнуo svoje i dao mi ga! Kako sam došla tako sam i ostala, a u prvotnom osjećaju za onog čovjeka nisam se prevarila! U mom kršćanskom odrastanju veliku ulogu odigrali su i moja braća i sestre u BC Sisak, ali i aktivnosti kroz Studenski evanđeoski pokret (STEP) u Zagrebu, gdje danas služim kao član Odbora.

Bilten: Diplomirani si inženjer metalurgije, radila si kao brokerica, trenutno radiš kao voditelj projekata u Sisku – to su poslovi koje često prvotno vežemo uz muškarce. Kako to da si krenula tim putem?

Nisam ja bila za upravljačem kada sam krenula tim putem, Bog je preuzeo upravljanje! E, trebalo je meni da to shvatim, prihvatim i prepustim upravljač Bogu. Svaki od mojih pokušaja traženja posla ostajao bi bez rezultata bez obzira na trud, proaktivnost, znanje, volju, htijenje. Bog bi me pustio da iscrpim sve svoje tvrdoglave opcije i onda kada sam bila najslabija i bez pravca kretanja, on bi mi rekao: „Kćeri moja, dosta ti je moja milost.“ Kroz svoj sam radni i profesionalni vijek tri puta mijenjala pozive (ne samo poslove) i ono što je zanimljivo je da su to svaki put poslovi u Sisku i svaki je put meni stigao poziv za posao, a preokret se uvijek događao brzo, u roku od tjedan dana. Tako sam sedam godina bila broker kada sam pred diplomu za inženjera metalurgije od meni

do tada nepoznatog poslovnog čovjeka dobila ponudu za radno mjesto u njegovoj brokerskoj kući u Sisku. Nisam ništa znala o tom poslu, a za vratom sam imala i teret vraćanja stipendije. Intenzivirala sam molitvu i razgovor s mojim Ocem i uz post dobila odgovor i sigurnost izbora. Prihvatila sam nesiguran posao brokera, vratila stipendiju, intenzivno učila, radila i položila za brokera te bila među 3 najbolja brokera u Hrvatskoj. Ponovo sam morala odlučiti: otići raditi u Zagreb kao broker ili ostati u Sisku u neizvjesnoj situaciji. Ponovo stiže ponuda tadašnjeg gradonačelnika Siska. Nakon molitve i posta, u tjedan dana, prihvatila sam posao i sedam sam godina bila direktor Poslovnih zona Sisak, gdje sam dugo vremena bila jedina žena među devet direktora i jedina koja nije u politici. Sedam sam godina intenzivno radila, učila i u slobodno vrijeme magistrirala na ekonomskom fakultetu u Zagrebu. To je dovelo do iscrpljivanja nutarnje sile i snage u tom smjeru. Što sam više obaveza i odgovornosti imala, to sam se ranije dizala i više vremena provodila u molitvi. Uvijek su tu sa mnom u molitvi bila i braća i sestre iz BC Sisak. Znati da nisam sama

u molitvi, veliki je to blagoslov! Kada se nutarnja strast gasila i kada je bilo sve manje sile i snage, Bog mi šalje znakove da trebam nešto mijenjati. Tada sam donijela odluku napustiti siguran gradski sustav i tražiti novi posao. Opet kada sam iscrpila svoje snage, Bog mi šalje privatnog poslodavca koji mi nudi posao, američkog investitora kojeg sam poznavala, da u njegovoj kompaniji u Sisku radim ono što sam radila za grad! U toj sam kompaniji sada petu godinu, kao voditelj projekata, radim s 80 mušketira, sjajnim timom, na razvojnim projektima, na razvoju novih materijala, a realizirali smo mnoge projekte i inicijative te smo kao kompanija postali malo svjetlo u našem gradu, ali i u RH, koje želi rasvijetliti tamu koja se nadvila!

Bilten: Kako je to biti „žena u muškom svijetu“?

Moram reći izazovno, ali fantastično! Bog me pripremao za to. Oduvijek sam okružena muškarcima: kroz brata i njegovo društvo, vjenčanog kuma umjesto kume, muža i dvojicu sinova, tako da se nikada nisam osjećala inferiornije. Često sam bila u prednosti jer sam znala da „ne znam“ i u startu sam puno više učila, istraživala, pripremala se. Bog me vodio i oblikovao, tako da mislim da su me i u muškom poslovnom svijetu prihvatili kao nekoga ustvari superiornog. Činjenica je da se žene u poslovnom svijetu često susreću s fenomenom staklenog stropa, odnosno s nevidljivim preprekama u napredovanju, ali ipak, kada nas Bog vodi, on nas vodi savršeno! U kontekstu kako je biti žena u muškom svijetu, naglasila bih jedan drugi položaj žena u našem patrijarhalnom društvu, a to je očekivanje da je žena savršena, da je „multipraktik“! Postale smo trkačice s vremenom! Multitasking je postao imperativ skoro svake žene, obavljanje više zadataka u isto vrijeme! Ali onda nam se događa površnost – a mislim da je površnost jedno od najvećih prokletstava današnjeg vremena. Ono što osobno preferiram i čemu težim u svom privatnom i poslovnom životu je „singletasking“

ili usredotočenost na jednu stvar! U tome se svakodnevno treniram i pokušavam disciplinirati jer smo onda učinkovitije, zadovoljnije, temeljitije i kreativnije. Pokušavam sve raditi za strašću, od odgoja djece do svakog projekta kojeg radim! Ta nutarnja strast, sila Duha Svetog tjera me da pomičem i ispitujem svoje granice svakodnevno, da budem posuda u rukama Gospodara koji ju oblikuje!

Bilten: Kako spajaš ta dva svijeta – vjerski i profesionalni?

Moj su vjerski, profesionalni, obiteljski i ostali svjetovi svi spojeni, kao unija skupova. Oni se isprepliću a temelj i pokretač svega je vjera u živoga Boga u svemu što radim, otvorene duhovne oči i usredotočenost na ono što radim!

Bilten: Da sada u cijelu jednadžbu ubacimo i obitelj. Kako to sve ide skupa?

Teoretski dobro zvuči, ali u stvarnosti nije jednostavno! Iskreno rečeno, nekad se osjećam ne kao jedna osoba, nego kao pakiranje Nescafea 3 u 1, a nekad i kao paket 10 puta 3 u 1! Ali kao u sportu, tako je i u svakodnevnom životu potreban trening, vježba, svakodnevni nadjudski naponi, kao kod vrhunskih sportaša, da se vlastite granice pomiču malo po malo. To je vježba usredotočenosti i discipline te duhovne hrane za taj dan. Svakodnevno treniram biti i ostati usredotočena i temeljita, osvještana i u molitvi, utemeljena u Bogu, a izazova, kušnji i gutača vremena je puno! Ali blagoslovljenije je davati nego primati, i Bogu hvala dok mogu davati i služiti! A biti majka najveći je blagoslov, najveći dar i odgovornost koju mi je Bog dao!

Bilten: S kojim si se izazovima tijekom života suočila, kako si ih riješila i kako su te te stvari oblikovale u osobu koja si danas?

Izazovi i kušnje su svakodnevne. Najveći životni izazov bila mi je sinova prometna nesreća, kada ga je s 3,5 godine na izlasku iz crkve preda mnom udario auto. S ceste sam podigla beživotno tijelo svoga sina, uzdigla ga prema nebu i vrisnula Bogu vapaj da spasi

moje dijete – bio je to krik očajne majke! Taj sam tren propadala kroz bezdan, nisam znala je li živ ili mrtav, 15-tak minuta činile su se kao godine, ali Bogu hvala, Marko je bio dobro, u nesvijesti, ali, pokazalo se kasnije, bez trajnih posljedica. Tako sam kao majka, ali i kao Božje dijete, shvatila beskrajnu dubinu Božjih riječi iz Ivana 3:16. Suočavali smo se obiteljski i s muževim hodanjem po rubu smrti i to 3 puta od organskih bolesti, ali svaki bi put kroz molitvu i post, i kroz molitvu zajednice u Sisku, prevladao život! Izazove sam rješavala postom i molitvom, blizinom, prisnošću s Bogom, a oblikovali su me iskustvom da bez Boga ne želim činiti ništa!

Bilten: Koje bi radosne događaje iz života izdvojila?

Prije svega, to je moja predaja i obraćenje Bogu u 20. godini; radost kada sam spoznala da sam spašena, da su mi grijesi oprosteni, spoznaja da onaj kome je više oprošteno, više može i davati, neizmjerena radost kada sam kao slijepac “progledala” i predala svoj život u sigurne ruke mog Spasitelja, Stvoritelja i Otkupitelja, da kormilali mojim životom. Posebno bih izdvojila radost rođenja sinova, kao vrhunac Božjeg stvaranja, stvaranje i rađanje novog života, tu ljepotu, privilegiju i odgovornost koju mi je Bog dao da budem majka.

Bilten: Koji su neki od tvojih planova za budućnost?

Iako sam strateg po profesiji i učili su me razmišljati po 5 do 10 godina unaprijed, životna

iskustva hoda s Bogom, posebno kroz bolesti bližnjih, naučila su me da živim dan po dan, čak i sat po sat, jer ne znamo što će biti sljedeći trenutak. Ja ne znam kakav plan Bog ima za mene, ali znam da ga ima! Božji poziv meni, prije desetak godina, bio je da radim za svoj grad i u svom gradu, da pokušam pokrenuti stvari da moja djeca imaju alternativu ostanka ili odlaska, i ja ga stalno molim, radim, osmišljam i stvaram, a on daje vrijeme, kroz koje se učim strpljivosti. Prije 5 sam godina sanjala o podizanju i otvaranju poduzetničkog inkubatora u Sisku, ali tada to nije funkcioniralo. Rekla sam si: „Da mi je izrealizirati taj projekt pa mogu u penziju.“ I eto, prelaskom u privatnu kompaniju napravili smo čudo, poduzetnički inkubator izrealiziran u samo 9 mjeseci, uz financijsku potporu Ministarstva poduzetništva, a nisam otišla u penziju, nego stvaram i učim dalje. I dalje sanjam! I molim! I slušam, a kada čujem vjerujem da ću poslušati!

Bilten: Kao netko tko je pokrenuo dosta toga, što bi savjetovala kao najvažnije u pokušaju stvaranja nečega novog onima koji možda ne znaju kako i od čega krenuti?

Jednostavno: molitva, rad, vrijeme! Molitva i Božja volja za nas temelj je koji postavljamo i na kojem onda „gradimo na stijeni“. Radom možemo graditi i stvarati dalje na čvrstom temelju, a da bismo nešto stvorili ili izgradili potrebno nam je vrijeme, znači, biti strpljiv i ustrajan!

Bilten: Imaš li molitvenih potreba koje želiš podijeliti s nama?

Potreba uvijek ima, a ovdje bih naglasila molitvenu potrebu za nas žene, svaka neka se moli barem za jednu, kontinuirano, strpljivo i svakodnevno, uspostavimo lanac molitve za žene iz našeg okruženja, za žene koje nam je Bog stavio na srce. Također je tu i potreba molitve za gradonačelnicu Siska, lidericu koja vodi grad i menadžment grada Siska, za duhovno i gospodarsko probuđenje.

Razgovarala Speranca Tomin

Lav, kamilica i jorgan

Jedan od mojih najdražih psalama je 131. Spokoj i ispunjenje potreba u toj slici nemoćnog djeteta na grudima roditelja nešto je s čime se volim zavući u Božju blizinu kad mi je svega dosta. Smiriti svoj hiperaktivni um i ne baviti se ničime, samo nemoćno biti. Dopustiti si biti tek toliko. I znati da je odgovor na tu molitvu primanje života iz božanskog izvora. Isto tako, svjesna sam da mi je lako tamo pobjeći od odgovornosti, djelovanja i suočavanja. Duhovna „dekica preko glave“. Možda tamo negdje, na korak do bisernih vrata, shvatim kako da činim jedno bez drugoga.

Priznajem da mi upoznavanje Isusa u neko zadnje vrijeme izaziva spomenutu sliku Boga koji donosi samo olakšanje. Ta je slika još uvijek moćna i istinita i potrebna, ali nije potpuna. Ponovno udubljanje u evanđelja donosi mi jedan svjež doživljaj koji nije sasvim bezbrižan i rasterećen. U njima sam počela čuti i vidjeti Isusa koji postavlja mnogo pitanja, nerijetko neugodna i prodorna, koja razotkrivaju istinsko stanje čovjeka i zahtijevaju odluke. Kombinacija popularne percepcije i mojih vlastitih strahova želi mi servirati Isusa koji tapše djecu i ovce po glavi izgovarajući kojekakve benigne mudrosti pozitivne psihologije intonacijom kamilice. A evanđelja ga bez ispričavanja portretiraju kao itekako krvavog ispod kože, čije glasne frustracije nisu ograničene samo na epizodu u Hramu, već i na čitav spektar situacija ljudske gluposti, nevjere i zla koje uništava Božje dobro

stvorenje. Što ne izuzima ni njegove učenike, blagoslovljeni bili. Svi mi.

Ne izlazi mi iz glave citat iz C. S. Lewi-
sove Narnijske kronike: Lav, vještica i ormar. Djeca se spremaju upoznati Aslana (lik koji predstavlja Krista), pri čemu se odvija sljedeći razgovor: „Aslan je lav – i to Lav, veliki Lav.“ „Oh!“, reče Susan. „Mislila sam da se radi o čovjeku. Je li bezopasan? Moram priznati da sam malo nervozna pri pomisli da ću upoznati lava.“... „Bezopasan?“ upita Gospodin Dabar... „Tko je spomenuo išta o tome? Naravno da nije bezopasan! Ali dobar je. On je Kralj, kažem ti.“

Ništa od toga ne dokida sliku njegove nepresušne milosti i odmora koje nudi. „Znam, milo. Ostani koliko ti treba. Nasloni se, diši, napoji se, zaspaj. Nema sretnijeg od mene što želiš biti sa mnom. Al' da ćeš me čut' kad si bedasta, hoćeš. Nisam došao ugađati sebi pa neću ni tebi. Pazim te kao oko u glavi i zalijevam da rasteš. Stvaram od tebe novog čovjeka. Da, bit će bolno.“ I ususret ovom Uskrsu, želim bolje shvatiti što to znači da sam s njime raspeta i uskrišena. Da nemam samo kartu za „vlak spasenja“ u kojem ću pasivno razgledavati krajolik dok ne stignem i ubijati vrijeme životom, već da sam kći Boga Svevišnjega, stvorena i pozvana za obiteljski posao koji će me koštati svega, ali što vrijedi više od toga?

Mateja Magdalenić

On je naše bolesti ponio...

Zašto se Isus, Božji Sin, morao krstiti „za oproštenje grijeha“? Sva evanđelja imaju taj čudan mali izvještaj o tome kako Ivan krsti Isusa u Jordanu, baš kao što krsti i mase „radi oproštenja grijeha“. Markovo i Lukino evanđelje to kratko spominju i ne ulaze u problematiku (Mk 1,9-11; Lk 3,21-22). Ivan mudro teološki zaobilazi sporno pitanje i naglašava Isusovu veličinu. Jedino Matej postavlja pitanje koje visi u zraku, sjećajući se Krstiteljeve pobune: „Ti mene treba da krstiš, a ti da k meni dolaziš?“ Isus odgovara tajnovito: „Dolikuje nam da tako ispunimo svu pravednost.“ Što to znači?

Odgovor ćemo vjerojatno dobiti ako gledamo Markovo evanđelje u cijelosti i prelistamo prema kraju evanđelja. Ondje, gdje dvojica Isusovih učenika traže ministarska mjesta u vladi novoga Jeruzalema, Isus ih pita mogu li se oni krstiti njegovim krštenjem i piti njegovu čašu (Mk 10,34-45)? Jasno nam je da se čaša odnosi na njegovu skorbu mučeničku smrt i razumijemo da se od učenika traži „umiranje sebi“. No, što je s krštenjem? Po čemu je „krstiti se“ bilo teško za Isusa, a bit će teško i za ambiciozne učenike?

Odgovor nalazimo u starozavjentim stihovima poput onoga u Izaiji 53: „A on je naše bolesti ponio, naše je boli na se uzeo, dok smo mi držali da njega Bog bije i ponižava. Za naše grijeha probodoše njega, za opacine naše, njega satriješe,“ ili u Rimljanima 15,3: „Ta Krist nije sebi ugađao nego kao što je pisano: ‘Poruge onih koji se rugaju tebi padoše na me.’“ Kad Isus poučava učenike o veličini u Kraljevstvu nebeskom on zapravo aludira na početak i na svršetak svoje zemaljske službe. U krštenju, on je naše grijeha na se uzeo i tim pokazao da se predao Bogu za djelo spasenja. Odatle i Božja proklamacija o Sinu u kojemu je sva Božja milina. Bog je prihvatio Isusovo poniženje u krštenju – kad je zbog tuđih grijeha pošao u

vode krštenja – i on je prihvatio Isusovu žrtvu na križu kao otkupninu za mnoge.

Isusovi učenici koji žele biti veliki u kraljevstvu Božjem stoje pred ovim pitanjem: jesu li spremni zbog pomirenja uzeti na se grijeha mnogih i često izgledati slabi i posljednji? Jesu li spremni ići tim putem do kraja koji moguće na ovoj zemlji neće biti bajkovit i „uspješan“? Spremnost na poniznost odlikuje prave vođe.

Neki je trend danas u nekim krugovima da „vođe“ utjeruju „red“ među svoje „ovce“ i nad njima vladaju „željeznim željom.“ Primoravaju ih raznim sredstvima da im se pokore. Inzistiraju da to zaslužuju jer im je autoritet od Boga. No daleko od toga! Božja im se Riječ jasno suprostavljala. Isus sam napominje da se stvari

tako rade u svijetu. Tamo nad ljudima „vladari vladaju i velikaši ih drže pod vlašću“. „Nije tako među vama! Naprotiv, tko hoće da među vama bude velik, neka vam bude sluga; i tko hoće da bude prvi, neka bude sluga svima. Jer Sin Čovječji nije došao da bude služen, nego da služi i život svoj daje kao otkupninu za mnoge.“

Nemojmo se dati zavesti od takvih samozvanih vođa. Isusov je put bio put poniznosti i samopožrtvovne službe. Tko ne može primiti „krštenje“ za tuđe grijeha i piti kalež požrtvovnosti za druge, taj nije dostojan da bude „prvi“ u crkvi.

Ksenija Magda

Ta dokle ćeš, Gospodine?

Prisustvovala sam lijepom događaju danas. Ispred lokalnog Konzuma redovito vidim mačka koji sjedi i pobožno mijauče na svaku osobu koja prođe, spremno se dolazi maziti i tražiti hranu. Tete iz Konzuma ga hrane, kao i svi oni koji imalo vole životinje a prolaze tamo. Ovih je dana pao snijeg i temperature su pale ispod nule. Mačak je ležao ispod nekog sanduka na komadu kartona i mijaukao. Slikala sam ga, poslala sliku djevojkama koje se brinu za mnoge mace i slika je objavljena na Facebooku. Dosllovna misao koja mi je prošla kroz glavu dok sam gledala more objava na istoj stranici bila je: "Mo'š mislit' da će netko to uopće pročitati..." U roku od vrlo kratko, osim što je mnogo ljudi podijelilo tu objavu, javila se djevojka koja je ponudila donijeti kućicu. Nisam znala što znači „kućica“ i prvo što mi je palo napamet bilo je da će netko to uzeti. Našla sam se s djevojkom ispred Konzuma, donijela je čvrstu kartonsku kutiju s jednim malim otvorom kroz koji maca može ući, obloženu višestrukim slojem crnih vreća za smeće, napunjenu slamom. Prije nego što se našla sa mnom, bila je u drugom kvartu, odnijela 5 istih takvih kutija za mace koje se tamo skupljaju.

Dok sam stajala tamo i čekala da vidim hoće li mačak ući u kutiju, do Konzuma je došla mama s dvoje djece. Ona je ušla unutra, a njeno dvoje djece zastalo je i gledalo mačka. Oboje su držali grude snijega u rukama. I oboje su grude snijega bacili na pod ispred mačka. Dečko je bacio svoje grude, počeo ih gaziti, i kad je vidio da je mačak počeo bježati, nogom je prema njemu šutnuo snijeg. Mama se na to nije obazrela.

Dobila sam fotografiju kartonske kutije s dva mala haskija i poruku da isti haskiji s putovnicama putuju iz Sirije sa svojim vlasnikom jer ih nije htio ostaviti. U pozadini Dnevnik i slušam o hordi muških osoba između 18 i 35

godina koja je u Kölnu na novogodišnju noć odlučila masovno napadati i seksualno zlostavljati i pljačkati žene; 80 prijava seksualnog zlostavljanja žena na ulici u nekoliko sati. Ležim na podu pored jedne od dviju maca koje smo cimerica i ja udomile, mazim ju dugačkim štapićem jer mi u tom trenutku nije dala da ju mazim rukom (očito nesvjesna svoje nezahvalnosti!), slušam Dnevnik i osjećam duboku, duboku tugu. Gospodine, je l' gledaš?

Jučer sam čitala 89. psalam. U aplikaciji

koju koristim za dnevna čitanja nije naznačeno čitanje cijelog psalma nego samo jednog dijela. Pročitala sam ga cijelog i nije mi bilo jasno zašto bi isključili drugi dio. Prvi dio psalma govori o Božjoj ljubavi, o Bogu koji je vjeran, koji obećaje dobro i dobro ostvaruje onima koji su njegovi i kojima se obvezao. Govori o Božjoj moći i pravdi, ali i o milosti – i to sve u vjernosti. Bog koji je obećao sačuvati svoje. Onaj drugi dio, koji nisam trebala pročitati ide ovako:

“A sada ti ga odbi i odbaci, silno se razgnjevi... pljačkaju ga svi što naiđu... otupi oštricu mača njegova... njegovu sjaju kraj učini... Ta dokle ćeš, Gospodine? Zar ćeš se uvijek sakrivati? Gdje li je, Gospodine, tvoja dobrota?”

Zamišljam psalmista kako sjeda za stol s namjerom da napiše pjesmu. Previre u glavi po

svoj teologiji koju je naučio i u svojoj svojoj pobožnosti počinje pisati. Započinje hvaljenjem i nastavlja hvaljenjem i priča o vjernosti, o ljubavi, o dobroti... i negdje na pola, počne osjećati ljutnju, rezigniranost, nepravdu i protivno svemu onom što je učio da se Bogu treba govoriti, brana osjećaja puca i psalmist u pjesmu izljuje sav svoj jad. Cvili o nepravdi, nariče o samoći i napuštenosti, žali se na ugnjetavanje i bespomoćnost.

Suočeni smo s tolikim beznadžem, tolikom negativnošću, neizvjesnošću, očajem, nesrećom, gubitkom, i što ste god još drugo nabrojali u glavi vi koji čitate, i nameću se pitanja ta dokle ćeš, Gospodine? Gdje li je tvoja dobrotu?

Voljela bih da je odgovor očit i očigledan. Ali nije... odgovor koji mi dolazi, u ovom je psalmu. Ne u njegovom sadržaju, nego u njegovom postojanju. Čovjek koji vjeruje Bogu do krajnjih granica i preko, umjesto da postane apatičan i ciničan, da zaglavi u mutnim vodama agnosticizma, on govori Bogu. Obrača se onome od kojeg traži odgovor na pitanje patnje i nepravde, jer jedino od tamo i može dobiti odgovor. Voljela bih da razumijem. Da razumijem zašto od nekoliko tisuća ljudi koji žive u ovom naselju, nitko nema mjesta za jednog mačka. Da razumijem zašto jedno dijete, umjesto da se sagne i pomazi mekanu baršunastu životinju, uzme grudicu snijega i baci na nju. Da razumijem kako je moguće da, ne jednome, ne dvojici, nego 1000 muškaraca padne na pamet – i ne samo padne na pamet nego to i sprovedu – da krenu u masovni pohod zlostavljanja žena. Voljela bih dobiti odgovor na sva ta pitanja. Neću ih dobiti tako skoro (bar mislim). Ali zajedno s psalmistom i djevojkom koja pravi kućice za mace i čovjekom koji iz Sirije sa sobom nosi svoje pse, ne odustajem apatično i cinično od svijeta nego tražim bolje. Tražim Boljeg. Jer kod njega je ono što mi treba. To vjerojatno nije odgovor, nego je zadatak. I ako mi je imalo stalo do tog mačka kod Konzuma, prihvatit ću taj zadatak.

Ela Magda

Koliko živim svoju vjeru u Boga? Koliko mu vjerujem? Prije nekoliko godina upravo me to moj Gospodin naučio – da živim svoju vjeru i da se pouzdajem u njega. Doista treba napraviti taj korak vjere i pouzdanja. Nakon ovog iskustva Božje providnosti pravi je užitek potpuno mu predati sve svoje brige.

Jednu nam je večer došao brat iz crkve i dao nam kuvertu s novcima. Objasnio je da su mu to roditelji poslali i da mu je Bog stavio na srce da to baš nama da. Tako je to čvrsto vjerovao, a meni je bilo tako neugodno. Znam da oko mene ima toliko ljudi kojima je puno teže, iako sam tada bila bez posla. Samuel i ja tako nešto još nismo doživjeli i odlučili smo te novce staviti na moj račun. Naravno, mi nismo znali, ali naš je Bog znao da nam upravo zato i trebaju ti novci. Došla sam u banku kada mi je gospođa koja tamo radi ljubazno rekla da mi moraju smanjiti minus i da zbog toga moram uplatiti određeni iznos novaca. Taj je određeni iznos bio točno onoliko koliko je bilo u kuverti. Ni više, ni manje. To me doslovno ostavilo bez riječi. Koliko sam samo puta pročitala onaj stih: „Ne brini se tjeskobno ni za što jer se JA brinem za tebe.“ I rastužila sam se jer sam tek tada shvatila koliko zapravo nisam vjerovala da se on brine za mene.

Hvala ti, moj Gospodine, ne zato što si taj dan poslao upravo ono što mi je trebalo, nego zato što si otvorio moje duhovne oči da moja vjera bude stvarna, živa i iskrena.

Rebeka Špićak

Miro Gavran Poncije Pilat

Miro Gavran pedesetpetogodišnji je hrvatski romanopisac, pripovjedač i dramatičar kojeg uglavnom znamo jer smo njegove romane čitali za lektiru (npr. Zaljubljen do ušiju). Ali, ono što se nažalost premalo zna jest da je on trenutno najizvođeniji hrvatski dramatičar u zadnjih petnaest godina. Njegove su drame prevedene na više od dvadeset jezika i izvede se i izvan Hrvatske.

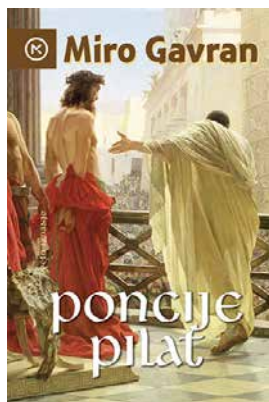
Roman koji sam čitala, *Poncije Pilat*, uz *Juditu* i *Krstitelja* dio je biblijske trilogije Mire Gavrana. Autor opisuje odrastanje i odrasli život povijesnog i biblijskog lika Poncija Pilata te se pri tome fokusira na neke događaje koji su bili točke preokreta u njegovom životu te „uvjetovali“ njegov čin razapinjanja Isusa. Kroz autorovo pronicljivo poznavanje ljudske psihe i vrlo spretno i uvjerljivo korištenje povijesnih podataka i konteksta, lako je uživiti se u priču koja na jedan vrlo ljudski način objašnjava jednu od najvažnijih točaka spasenjske povijesti. Na trenutke se lako zaboravi da se čita roman te je jednako tako lako početi suosjećati s čovjekom kojeg život nije mazio i koji je, jednako kao i svaki drugi čovjek, uvjetovan svojim kontekstom, odrastanjem, traumama, itd.

Roman prati priču o dječaku (Ponciju Pilatu) kojem umire majka, koji saznaje veliku obiteljsku tajnu koja se tiče njega i koja ostavlja dubok

psihološki ožiljak, kojem zatim umire i otac. Dječak se obrazuje za vojnika i političara te uz pomoć svoje mudrosti i vještina, dobiva povjerenje cara i mjesto namjesnika pokrajine Judeje. Tamo se, protiv svoje volje i svega što su ga učili, zaljubljuje u mladu Židovku Leu, koja kroz snove dobiva objave o budućnosti. Kada Lea uđe u njegov život, stvari se u njemu počinju mijenjati i gotovo se kroz stranice knjige osjeti promjena u čovjeku koji je prvi put nakon dugo vremena osjetio ljubav. No, zbog želje da uspostavi mir u nemirnoj pokrajini i autoritet nad neposlušnim židovskim narodom koji se i pod prijetnjom smrti ne odriču svog Boga, Pilat se uvlači u političke igre kako rimskih, tako i židovskih vlasti. Priča o Isusu i njegovom raspeću ovdje ima, uvjetno rečeno, marginalnu ulogu. Isus pred Pilatom izgovara svoje riječi iz Evanđelja, Pilat nudi narodu da im nekoga oslobodi, nadajući se da će tražiti Isusa, narod traži Barabu, Isus mora biti razapet. Iako mu je Lea rekla što čeka njihovu obitelj ako osudi Isusa, Pilat želi zadržati obraz pred narodom i razapinje Isusa.

Iako je ta ispričana kroz možda dvije stranice A6 formata, Gavran kroz tu priču glavnom, napaćenom liku nudi otkupljenje. Gavran priča onu priču koja nas sve zanima a koju nećemo saznati sve do *jednom tamo* i postavlja pitanje koje svi želimo postaviti, ne samo vezano uz Pilata, nego i uz ljude koje susrećemo svaki dan: postoji li „predaleko“ ili „prekasno“? Ima li otkupljenja za neke? Za mene? Da biste saznali autorov odgovor, pročitajte ovu vrlo čitku knjigu koja se pročita u jednoj 50-minutnoj vožnji tramvajem.

Ela Magda

Kaja Turinski

Čitam i slušam propovijed o siromašnoj udovici koju je Isus zamijetio kad je u hramsku riznicu ubacila svoja dva novčića i pohvalio ju učenicima, dapače, stavio kao primjer posvemašnjeg pouzdanja u Oca – „ona je od svoje oskudice ubacila sve što je imala – sve što joj je za život“. I dok mi propovijed još odzvanja u ušima, ja mislim na jednu udovicu koja danas živi i daje od svoje skromne mirovine „za djelo Gospodnje“, kako ona to voli reći. To je moja svekrva Kaja Turinski.

Kad dođem u Piškorevce, ona mi od svoje skromne mirovine daje novac i kaže: „Evo, uplati 100 kn za Glas Crkve“, ili „uplati 100 kn za „Vrijeme s Biblijom“ ili „uplati 100 kn za ženski rad“... „Trebamo pomagati one koji rade. Ja sam već stara i ne mogu više puno činiti za Gospoda, ali ono što mogu ja činim – molim i potpomazem materijalno.“

Pokazuje mi svoj ormarić na kojem se nalazi Sveto Pismo, savezne tiskovine i duhovna literatura i govori mi: „Ja tu stanem i molim za sve naše zajednice i projekte koji se ovdje spominju, molim za propovjednike Evanđelja, starješine, ljude koji vode zajednice, koji su na odgovornim mjestima, za one koji pišu, one koji snimaju kršćanske emisije, za sve koji se trude u Božjem djelu, za moju djecu, unuke i praunuke. Često ne mogu nabrojati sva imena, ali Gospod zna, svi koji se tu spominju – on zna svakoga i svaku potrebu.“ Svaki dan prije spavanja redovito sluša radio emisiju Val Evanđelja, a onda, sljedeći dan prepričava što je zapamtila ili što ju je potaklo na razmišljanje.

Od svoje mladosti, kad je predala život Gospodinu, ona mu vjerno služi, kako najbolje zna i umije. Obratila se u malom selu Zorice, u bosanskoj Posavini. Ljubav prema Gospodinu i njegovoj Riječi grijala je njeno srce i poticala ljubav prema bližnjima. Do najbliže zajednice vjernih, u Piškorevcima, više je puta pješčila

jer nije bilo novaca za vlak. Priznala mi je da se odlučila za brak baš za Petra između ostalog i zato što je bio iz te velike zajednice i što će udajom i sama postati dio nje.

Otkad se obratila, silno je željela postati misonarkom. No, kad je u petoj godini braka rodila četvrtog sina, ta joj se želja činila neostvarljivom nego ikad. Jednog dana, u molitvi, dobila je od Gospodina viziju – ugledala je ispruženu ruku, uperen prst i čula glas: „Tu je tvoje mjesto“. Sa svojim mužem Petrom, rame uz rame, naporno je radila na seoskom gospodarstvu. Zajedno su podizali svoju djecu i u njih od malih nogu usađivali vrijednosti Evanđelja. Predano je služila svojim brojnim ukucanima, ugodila mnoge propovjednike, misionare i razne goste (neki i danas pamte bakine slane kifle, štrudle, zapečene palačinke). Uvijek je rado i obilno davala za djelo Gospodnje – i novac i druga materijalna dobra (najčešće plodove iz svog polja). Iz Božje je Riječi crpila snagu i mudrost.

U ljudskim očima to nisu spektakularni pothvati, ali Gospodin vidi njenu predanost i želju da mu ostane vjerna do kraja života. Svi koji smo na neki način bili dotaknuti njenim životom znamo koliko nam je u danom trenutku značila njena topla riječ, pismo, telefonski poziv, savjet, zagrljaj.

Nemojmo se prepuštiti osjećaju da ne možemo puno učiniti zato što smo – stare, same, prezaposlene, premlade... Ono što je malo u ljudskim očima, ako je najbolje što možemo, neprocjenjivo je u Božjim. To je jedan od načina kako biti primjer generacijama koje dolaze poslije nas, koje u današnje vrijeme žele vidjeti žive primjere žena koje vjeruju Gospodinu i posve se na njega oslanjaju.

Edita Turinski

Projekt Ženskog rada – Svjetski dan molitve baptističkih žena

Kako je i u svom promišljanju o Danu molitve 2015. rekla Donna Groover, bivša tajnica Ženskog odjela Svjetskog saveza baptista, molitva je važan dio naše vjere i ona je u središtu Ženskog odjela BWA, zato smo u ovom broju Biltena odlučili podsjetiti sve nas i predstaviti projekt - Svjetski dan molitve baptističkih žena.

Svakog prvog ponedjeljka u studenome, baptističke žene cijelog svijeta okupljaju se na molitvi. Uz pomoć društvenih medija i interneta, sve smo više u mogućnosti pratiti i vidjeti kako se diljem svijeta obilježava taj, za Ženski odjel vrlo bitan, dan (ponegdje i vikend ili čak i cijeli tjedan). Kroz predstavljanje ovoga projekta ovako rano u godini, jer studeni će nam se jako brzo prikrasti, željeli smo vas podsjetiti na njegovu važnost i na važnost ostavljanja vremena i pripremanja za taj dan.

Svjetski dan molitve baptističkih žena zapravo je započeo baš na našem kontinentu, u Europi. Ratom razorena Europa susrela se s vrlo velikom molitvenom potrebom – potrebom za Božjim iscijeljenjem uništenog svijeta i uništenih odnosa. Baptističke žene vidjele su da je jedina mogućnost da se to dogodi da se nađu zajedno i u molitvi izađu pred Boga. Tako se 19 baptističkih žena 1948. sastalo u Londonu, u Engleskoj kako bi zajedno molile jedinstvenu molitvu Oče naš, svaka na svojem jeziku (a tada je nastao i Europski savez baptističkih žena (EBWU) čije smo članice i mi u Hrvatskoj). Dvije godine kasnije, žene iz 13 zemalja svijeta okupile su se tijekom Svjetskog kongresa baptista i podijelile svjedočanstva o događajima koji su uslijedili nakon molitvenog sastanka te odlučile 1. prosinca 1950. godine održati Dan molitve. Svake se godine broj žena

koje su sudjelovale u Danu molitve povećavao, žene su (a neke još i danas!) prolazile kroz svakakve prepreke samo kako bi se našle s drugim ženama i zajedno molile.

To je vrijeme molitve također i vrijeme davanja. Dobrovoljni priloziti bitan su dio obilježavanja Dana molitve i svake se godine tijekom molitvenog sastanka prikupljaju kako bi se koristili za rad središnjeg ureda Ženskog odjela BWA čiji je to jedini prihod, kao i za pomaganje brojnih projekata Ženskog odjela i kontinentalnih saveza diljem svijeta (svake su godine poneki od njih i predstavljeni u programu Dana molitve). Projekti uključuju: obrazovanje žena diljem svijeta u različitim vještinama, financiranje pučkih kuhinja, programa za bolesne i siromašne, financiranje skloništa za žrtve nasilja i slično.

Uvremenu straha i beznađa, kada više sami ne znamo gdje bismo se okrenuli, važno je okrenuti se onome od koga dolazi sva pomoć. Pozivamo vas da i ove godine sudjelujemo u obilježavanju ovog bitnog dana svojim dolaškom, molitvom i svojim davanjima. Pozivamo vas da već sada počnemo moliti za kontinentalni savez Sjeverne Amerike, koji će ove godine pripremiti program na temu Ustani, zasjaj. Pozivamo vas da molimo i za naša okupljanja tog ponedjeljka, 7. studenoga, te da već sada odlučimo da ćemo to vrijeme odvojiti za dolazak na molitvu kako bismo sa ženama cijeloga svijeta došle pred prijestolje onoga koji ima sve u svojim rukama i kako bismo svojim radosnim davanjima i na konkretan način pomogli onima kojima je to najpotrebnije. Ustanimo i zasjajmo i 2016. godine!

Speranca Tomin

Želja

Želim pobjeći u Tvoje krilo,
odmoriti u Tvom utočištu,
u nevolji se utjecat' Kriste Tebi...

Želim slušati Tvoj glas...
Dati se za njim voditi,
da mi poslušnost bude ukras istinski.

Želim snažnom molitvom svaki dan
probuditi ono dobro,
ono vrijedno u sebi.
Psalme što čitam, što ohrabruju
živjeti doista.

Nek želja preraste u molitvu,
u Tebe se želim stalno uzdati,
uvčvrsti mi vjeru, Gospode!

Darja Juratović

Moji “gradovi utočišta”

Upravo sam dovezla djecu sa zimskog kampa koji se u okviru vjeronauka održava svake godine u Gorskom Kotaru. Djeca jako vole takvu vrstu druženja, zabave, učenja o Bogu, stjecanja novih poznanstava, ali i osamostaljivanja te odvojenosti od svakodnevne rutine u jednom posebnom ambijentu i atmosferi. Još su mi u autu sve prepričavali i rekli koliko su tužni što je sve završilo. Bilo je i suza, željeli bi da traje duže i već pitaju kada će biti sljedeća prilika za takvo nešto. Rado spominju voditelje kao one koji su im se potpuno posvetili, puno s njima razgovarali, naučili ih mnogim korisnim stvarima. Pamte se biblijski stihovi, pjevuši himna kampa, pregledavaju slike...

Sve me to potaklo na razmišljanje o tome koliko je nama potrebno i korisno u našoj svakodnevnoj rutini imati, s vremena na vrijeme, neki svoj «kamp», odvojenje i posvećenje u posebnoj atmosferi, gdje se možemo žaliti, razgovarati, smijati, stjecati nova iskustva s Gospodinom i s ljudima! „To bi bilo poput nekih naših «gradova utočišta“, pomislila sam dok sam čitala Jošuu 20.

Jesam li koga «ubila» nehotice ili nepromišljeno svojim grubim riječima, propustila priliku učiniti «dobru stvar» ili jednostavno trebam vrijeme s dragim ljudima koji me mogu saslušati i razumjeti, a tako isto i ja njih. Zajedništvo skupine koja se može odmaknuti od svega svakodnevnog i uroniti u dubine Božje bogate

riznice i izvora svježine toliko je dragocjena. Tu se učimo različitostima, zajedno molimo, jadam se ili dijelimo radosti.

Za mene su takva mjesta moja zajednica, «kućna grupa», moje kolegice na poslu koje su i moje sestre i s kojima mogu na pauzi u pet minuta doživjeti ohrabrenje i utjehu, moja obitelj, kampovi, susreti, seminari...

Doista, poput moje djece i djece iz naše vjeronaučne skupine, ne želimo da takvi dani uopće završe.

Naravno da se moramo, opet s vremena na vrijeme, vratiti u svoju kolotečinu, no zajedništva gdje se odvajamo i posvećujemo za Gospodina i uranjanje u njega moramo imati.

Ohrabrujem nas sve da potaknemo jedni druge da djecu kad god možemo šaljemo na takve vrste kampova – gradova utočišta, odakle nose divne uspomene, tajne i ispunjena srca. I da u našoj velikoj svakodnevnoj žurbi pronađemo vrijeme za odmak od vremena, sadašnjosti, ustajalosti...

Gospodine, jesam li s tobom onako usput ili si ti prioritet u mojoj svakodnevici? Ako se uhvatim da naše zajedništvo na neki način samo odrađujem, podsjeti me da «pobjegnem» u tvoje utočište i da se umirim do tvojih nogu kao pod križem jer si umro i uskrsnuo da bi nam darovao to bogatstvo; prihvatimo to radosno!

Darja Juratović

Izveštaj s konferencije EBWU-a u Turskoj

Kao podršku članicama, EBWU (Europski savez baptističkih žena, čije smo i mi članice) svake godine svoju kontinentalnu konferenciju organizira u nekoj drugoj državi. Prošle smo godine mi, hrvatski Ženski rad, u suradnji s odborom EBWU-a organizirale konferenciju u Crikvenici, o kojoj je više bilo riječi i u Biltenu. Prošle godine, od 12. – 15. studenoga 2015., domaćice konferencije bile su žene iz Turske, a konferencija je održana u gradu Özdere, na obali Egejskog mora. Budući da u Turskoj nema puno baptističkih vjernika, došle smo kod njih dati im podršku u njihovom radu.

Nedaleko grada Izmir (nekada Smirna), u lijepom okruženju uz Egejsko more, sastale smo se, 28 žena iz osamnaest zemalja Europe i Bliskog istoka. Dočeka nas je pastor baptističke crkve u Izmiru, Ertan Cevik koji je s nekoliko mladih iz crkve donio pozdrave, govorio o situaciji u Turskoj te su mladi prve večeri vodili slavljenje i podijelili svoja svjedočanstva. Konferenciju su organizirale i vodile voditeljice EBWU-a na čelu s

predsjednicom Aniko Ujvari iz Mađarske, a ja sam išla kao predstavica našeg Ženskog rada, čije sam djelovanje i prezentirala kroz poster fotografija s različitih događanja koje je ŽR organizirao.

Tema je bila „Ustani, zasjaj“, tema Svjetskog dana molitve, a pratit će nas i kroz sljedećih pet godina. Glavna govornica bila je predsjednica Ženskog odjela Svjetskog saveza baptista, dr. Ksenija Magda, koja je govorila na temu: „Ustani, zato što možeš!“ i „Zasjaj, svijet čeka tvoje svjetlo“. Bilo je korisno i ugodno družiti se, razmijeniti iskustva, moliti i čuti svjedočanstva žena iz drugih zemalja (Poljske, Uzbekistana, Ukrajine, Libanona...).

Jedno smo poslijepodne zajedno otišle na izlet u Efez. Bilo je lijepo vratiti se u prošlost, vidjeti i doživjeti mjesta spomenuta u Bibliji.

Ana Slišković

Doručak za žene u Karlovcu

U Karlovcu se 14.11.2015., u restoranu „Zrinski“, održao peti, jubilarni, Doručak za žene. Okupilo se 127 žena različitih dobi i uvjerenja, s ciljem druženja i promišljanja o potrebama koje samo Bog može ispuniti. Naša je tema bila „Gdje stanuje depresija?“. Nakon uvoda i pozdrava voditeljice Vesne Brezović, glavna govornica, Sanja Roškar, objasnila je psihološki pristup

depresivnosti te jasnu razliku između depresivnog stanja i depresije kao bolesti. Zanimljiva je bila krivulja koja je pokazivala naše „kretanje“ kroz padanje i podizanje. Potakla nas je i ohrabrila savjetima kako se nositi u takvim situacijama te kako pomoći osobama koje se nađu u takvom stanju. Svjedočanstvo svoga izlaza iz depresije dala je sestra Tatjana Begov koja nas je sve rasplakala i ohrabrila podijelivši s nama svoju priču. Program je na poseban način obogatila svojim pjesmama Mateja Magdalenčić. Unatoč poražavajućoj statistici o depresiji u svijetu i kod nas, otišle smo ojačane Božjom porukom radosne vijesti u kojoj je rješenje, ohrabrene da o boli otvoreno progovorimo i potražimo pomoć. Za kraj smo se nasmijale nagradnoj igri i razveselile darovima koje smo ponijele za uspomenu. Zahvalne smo Bogu i nadamo se da ćemo i na sljedeći susret dovesti prijateljice i pokazati im ljubav i brigu na ovaj poseban način.

Darja Juratović

Svjetski dan molitve u Zagrebu

U ponedjeljak, 2.11.2015., sastale su se žene iz triju zagrebačkih baptističkih crkava (BC Radićeva, BC Malešnica i BC Dubrava) kako bi obilježile Dan molitve i molile za potrebe kontinentalnih baptističkih saveza žena.

To je dan kada želimo

molitvom dotaknuti probleme naših sestara u svijetu koje pate i bore se sa svojim teškoćama na specifičan, geografski uvjetovan način, bilo da su pogođene progonima, epidemijama, siromaštvom, nemirima, prirodnim nepogodama, nezaposlenošću, kroničnim bolestima, glađu, nepismenošću, trgovinom ljudima (posebice kao žensko roblje) i sl.

Ovom molitvenom zovu srca odazvalo se tridesetak žena iz navedenih crkava. Organizacija susreta povjerena je mladoj sestri Aniti Čeh Časni koja je s puno ljubavi osmislila program. Uređenju dvorane doprinijela je sestra Alisa Karaj svojim darovima i osjećajem za ukusno. Uvodnu točku ispunila je draga nam gošća iz Osijeka, Ksenija Magda, nova predsjednica Ženskog odjela BWA, izabrana na konferenciji vodstva 2015. U Johannesburgu. Ona nam je govorila o viziji ženskog rada u njezinom petogodišnjem mandatu. Sestra Ksenija nas je osvojila svojom jednostavnošću i prisnošću. Druga točka programa bilo je čitanje biblijskog proučavanja „Odmah je ustala i služila

im“, čemu je doprinijela sestra Agata Šantak. Tekst je imao za cilj osvijestiti nas kako Krist sjaji kroz naša djela ljubavi, kao u vremenu kad je sjajio svojim čudesima hodajući Zemljom, posebno iskazujući veliku ljubav prema ženama u potrebi.

Svakoj je sestri koja je prisustvovala sastanku darovan cvjetić koji svojim sjajnim penjućim listićima asocira na moto našeg susreta „Ustani, zasjaj!“ pa ostajemo u nadi da će nas ova biljka podsjećati u idućem petogodišnjem razdoblju da trebamo ustati, krenuti i zasjati (naravno, ako biljka poraste).

Treću je točku ispunila sestra Ana Pazman, govoreći o svojim doživljajima žene danas u društvu i njezinim velikim zadacima u ovom vremenu.

Molitva se odvijala po pojedinim stolovima za pojedine kontinentalne saveze i njihove potrebe, a nakon molitve su sestre Kristina Bjelopavlović Cesar i Petra Lovrec ispunile vrijeme pjesmama slave Gospodinu, uz divnu klavirsku pratnju, dok smo se častile poslasticama koje su pripremile sestre iz domaćinske crkve – BC Dubrava.

Posebno nas raduje što smo sakupili lijep dobrovoljni prilog za rad Ženskog odjela Svjetskog saveza baptista.

Doručak za žene u Zagrebu

U Zagrebu je još jedan Doručak za žene, održan 7.11.2015., ponovno okupio stotinjak žena. Mozartova glazba u izvedbi Davida Boscha bila je najbolja glazbena podloga za dvoranu ispunjenu ženskom radošću. Predavačica Krunoslava Kosina-Milutinović odabirom teme “Žena, majka, kraljica!” ovaj je Doručak učinila posebnim. Način predavanja potpomognut brojnim rekvizitima bio je pravo osvježenje te nas je podsjetilo na ono što već od biblijskih vremena žene znaju: što više dajemo, to više, u duhovnom smislu, primamo. Također, naša bi misija trebala biti – raditi sve što želimo (ili češće – moramo) svim srcem i potpuno predano!

U inspirativno i stručno predavanje uvela nas je svojom životnom pričom Miriam Kreko Paravac. Iskreno je s nama podijelila sretne i malo manje sretne trenutke koje je dosad doživjela u hodu s Bogom. I Miriamina priča i Krunoslavino izlaganje nose poruku o snazi Duha koji nam pomaže suočiti se sa životnim izazovima.

Priče je začinio ukusan i mirisan doručak. Sve su se žene osjećale kao kraljice (nisu morale brinuti tko će pospremiti stol!). Pri kraju Doručka dogodio se niz zanimljivih razgovora o: predavanju, životnoj priči, glazbi, kolačima te su se dogodile i mnoge

Agata Šantak

izmjena kontakata, literature, darova koje smo dobile na ulazu. Do sljedećeg Doručka čujemo se i vidimo - jer žene, majke i kraljice postale su prijateljice.

Lucija Grladinović

Doručak za žene u Čakovcu

Ohrabrene i potaknute velikim odazivom žena na našem prvom Doručku, krenule smo u organizaciju drugog. Tako se 7.11.2015. održao drugi Doručak za žene u Čakovcu u Hotelu Park. Prijavilo se 175 žena, a imale smo i listu čekanja! Sretne smo što smo ženama svih životnih dobi mogle ponuditi kvalitetan program u ugodnoj atmosferi. Posjetiteljice su uživale u glazbenim priložima mlade glazbenice Laure Lipovec iz Slovenije, za majke koje su došle s djecom bio je osiguran „mali doručak“, program koji su pripremile su Karmen Horvat i Vesna Havaši.

Božica Srnec, supruga i majka, bavi se prevodenjem i dekoriranjem, ispričala nam je svoju životnu priču, nasmijala nas je i rasplakala, ali ispred svega ohrabрила. Govorila je o tome kako je u životu

puno puta bila „gubitnik“ i stalno se pitala - zašto se sve to meni dogodilo? Kada je upoznala svog supruga bojala se da će ga izgubiti, no tada je upoznala i Boga ljubavi. Jedan od strahova bio je i da neće biti dobra majka jer nikada nije imala roditelje, a kada je izgubila svoju prvu beb, ponovo je postala „luzer“. Ali Bog joj je govorio da se ne boji, pouzdala se u njega, on je nikada nije napustio. Božica kaže da je totalni dobitnik uz Boga s kojim svakodnevno gradi svoj odnos.

Na temu Umijeće uspješne komunikacije, odnosno kako rješavati sukobe, govorila je Jayne Cuidon, a prevodila je Noema Kreko. Govorila je o krivcima koje uvijek tražimo u drugima te nam je dočarala naše sukobe i potaknula nas da u parovima raspravimo o velikoj svađi koju smo imale, ali da probamo otkriti što je zapravo bio okidač toj svađi. U mnogo smo primjera mogli pronaći krivce u sebi, neispunjenim željama i potrebama. Jayne je predložila da se ne uzbuđujemo već da stanemo i razmislimo što se događa te da svoj pogled usmjerimo Bogu i krenemo od sebe. To je još jedno predavanje koje će nam ostati u sjećanju. Imale smo i tombolu i male poklone za svaku ženu koja je došla.

Krajem studenog u tri smo susreta održale i kreativne radionice u prostorima udruge Međimurski kreativci

gdje smo se družile sa ženama s Doručka. Radionice su bile pun pogodak, a treći Doručak pripremamo za 2.4.2016. Do tada nas možete pratiti na našoj facebook stranici Doručak za žene Čakovec.

Manuela Havaši

„Dekica prijateljstva“

Dana 29.01.2016. u Pastoralnom centru Riječ i Život u Rijeci, okupile su se žene na druženje uz kavu, čaj, kekse i nezaobilazno – Riječ. Nakon Riječi - kreativna radionica.

Ovaj je put Danijela Dražić Sečen pripremila kratku riječ ohrabrenja uz tekst iz Lk 12, 23. Potaknula je prisutne da razmisle o svakodnevnom oslanjanju na Gospodina jer nas svakodnevno „vrebaju“ brige za egzistenciju. Život je više od tih egzistencijalnih elemenata – hrane, odjeće, obuće... Život je puno više od toga. Nakon promišljanja htjele smo to kreativno predložiti sebi i drugima izradom malih „krpica“ koje smo, svaka za sebe, napravile i ukrasile

već prema svom nahodanju i vlastitim prioritetima; što nam je to još važno i potrebno: prijateljstvo, druženje, molitva, razgovori, služenje,

čitanje. Te smo „krpice“ na velikoj ukrašenoj podlozi spojile u jedno, kako bismo slikovito dobile „dekicu“ kojom ćemo se slikovito rečeno ogrnuti i ugodno osjećati, znajući da nas naš nebeski Otac gri, čuva, brine o nama i ispu-

njava naše potrebe raskošno prema svom bogatstvu, a sve u zajedništvu žena koja ga ljube i nastoje mu služiti služeći drugima.

Edita Turinski

Financijsko izvješće Ženskog rada

UPLATITELJ/ISPLATITELJ	PROJEKTI							UKUPNO
	BILTEN	SZT	KOTIZACIJA ŽR	OKČ	2 KN KLUB	DAN MOLITVE	FOND SOLIDARNOSTI	
Saldo od 4.11.2015.	-40.086,32	9.540,00	-3.937,59	7.150,25	300,00	22.495,00	15.127,10	10.588,44
PRILJEVI								
BC ANDRIJAŠEVCI	1.000,00		1.000,00			1.640,00	1.000,00	4.640,00
BC DARUVAR						900,00		900,00
BC DUBRAVA - ZAGREB	1.000,00							1.000,00
BC KARLOVAC I DUGA RESA						2.550,00		2.550,00
BC OSIJEK			1.000,00		210,00	1.540,00		2.750,00
BC PAKRAC						1.000,00		1.000,00
BC PETRINJA						750,00		750,00
BC PLAŠKI						650,00		650,00
BC POŽEGA	300,00					1.000,00		1.300,00
BC RIJEKA					300,00	1.850,00		2.150,00
BC SEVERIN			100,00		250,00	700,00		1.050,00
BC SION SIRAC	200,00					600,00		800,00
Uplatilac nepoznat						700,00		700,00
Neraspoređena doznaka (uplatilac i svrha nepoznati)			1.410,00					1.410,00
Ostali doprinosi Ženskog rada								
Renata Golubić - Zagreb	50,00							50,00
Marija Kuhar - Umag	500,00							500,00
Nina Ninković - Pakrac							200,00	200,00
Kata Lendel - Vukovar						100,00		100,00
Turinski Kaja i Lidija						400,00		400,00
Projekt OKČ /Obiteljski kamp Činta/								
Uplate za OKČ od učesnika kampa				320,00				320,00
Pasivna kamata banke			2,69					2,69
UKUPNO PRILJEVI:	3.050,00	0,00	3.512,69	320,00	760,00	14.380,00	1.200,00	23.222,69
ODLJEVI								
Bilten- troškovi tiska i poštarine	-5.484,07							-5.484,07
Donacija za socijalni rad - "Moj Bliznji"							-1.000,00	-1.000,00
Troškovi naknade banke			-222,20					-222,20
UKUPNO ODLJEVI:	-5.484,07	0,00	-222,20	0,00	0,00	0,00	-1.000,00	-6.706,27
SALDO FONDA na dan 5.2.2016.	-42.520,39	9.540,00	-647,10	7.470,25	1.060,00	36.875,00	15.327,10	27.104,86

Molimo da nam se jave uplatitelji sljedećih doznaka kako bismo ispravno evidentirali doprinose: 8.12.2015. uplaćeno je 700 kuna; naznačena je svrha za Dan molitve, ali ne i koja crkva uplaćuje; 9.11.2015. uplaćeno je 1.410,00 kuna bez naznake pošiljaoca i svrhe uplate.

Molimo provjerite u svojim evidencijama i ako ste baš vi jednu od ovih uplata izvršili javite se sa na email: sandra.bicanic2@gmail.com ili tel. 0916773774. Hvala.

Izvješće pripremila: Sandra Bičanić

Maslačak

Jedan je od prvih proljetnih biljka s cvjetom žute boje, koju koristim tridesetak godina. Maslačak ili radić otporna je i vrlo prilagodljiva samonikla trajnica koja dobro uspijeva na svakom tlu. Nalazimo ga u nekoliko podvrsta i oblika, a promjenljiv izgled ovisi o staništu i ekološkim uvjetima. Raste posvuda, gdje god su vjetrom razneseni njegovi plodovi.

Maslačak u tlu razvija snažni, vretenasti korijen, dugačak i do 30 cm. Duguljasti listovi različito perjasto nazubljeni urezani su u prizemnu rozetu. Cvate od travnja do listopada. Kao i svi dijelovi maslačka i stabljika sadrži mliječni sok gorkog okusa. Sui zreli plodovi na vrhu imaju čuperke raširenih svilenkastih dlačica, koje vjetar raznosi stoga se maslačak ubraja u naše najraširanije korove.

Kao ljekovita biljka maslačak se prvi put spominje 659. godine prije Krista u jednom starom kineskom zapisu. Rimski pisac Pini je o maslačku piše 48. godine prije Krista. Europa upoznaje ljekovita svojstva maslačka tek u 15. stoljeću, ali zato je već u 16. stoljeću bio opće poznata i priznata ljekovita biljka. Danas je maslačak u mnogim zemljama cijenjeno i omiljeno povrće. Ljekovita je cijela biljka, a najviše ljekovitih tvari sadrže korijen, listovi i rascvjetani cvijet.

Listove maslačka najbolje je brati prije cvatnje, od ožujka do svibnja. Kasnije, starenjem listovi postaju gorki. Biljke koje rastu u hladu ukusnije su i manje gorke od onih koje rastu na suncu.

Danas se zna da maslačak sadrži mnoge ljekovite tvari: gorke tvari, biljne enzime, saponin i minerale. Mladi listovi tijekom proljeća sadrže od 18-60 mg% vitamina C, 5-9 mg karotina, oko 3 mg% željeza, dakle više nego špinat, 2,7 % bjelančevina, 0,7 % masti i 8% ugljikohidrata i kolin. Maslačkov korijen iskopan u proljeće ili jesen sadrži i do 40% inulina.

Upotreba maslačka

Mlade listove pripremiti kao salatu, kod starijih listova odrezati donji dio jer sadrži najviše gorkih tvari. Starije listove najbolje je skuhati kao varivo, uz mijenjanje vode ili umiješati u variva od drugog zelenog povrća. Gorčina se može ukloniti i ostavljanjem listova preko noći u hladnoj vodi. Koristi se i za čaj od listova i korijena.

Korijen se može jesti kuhan ili sirov, tanko narezan, na kruhu s maslacem. Dobro sušen korijen može se koristiti i kao nadomjestak za kavu.

Maslačak jača srce, potiče bolji rad srca, odličan je za proljetnu i jesensku kuru za čišćenje krvi, za bolju probavu, kod upale jetre, masne jetre, žutice, žučnih kamenaca te za bolji rad jetre i bolje izlučivanje žuči, kod upale bubrega i mokraćnog mjehura. Maslačak poboljšava izmjenu tvari u organizmu te odlično djeluje kod reume, artitisa, gihta i kašlja.

Sok od maslačkovog cvijeta

300 cvjetova maslačka i 2 litre vode kuhati dva sata na laganoj vatri. Iscijediti cvjetove i u tekućinu dodati 2 kg šećera i 40 g limunske kiseline. Kratko zakipiti i uliti u vruće staklenke. Želite li med od maslačka postupak je isti samo latice izvući iz glavice, izblendati te i povećati količinu šećera.

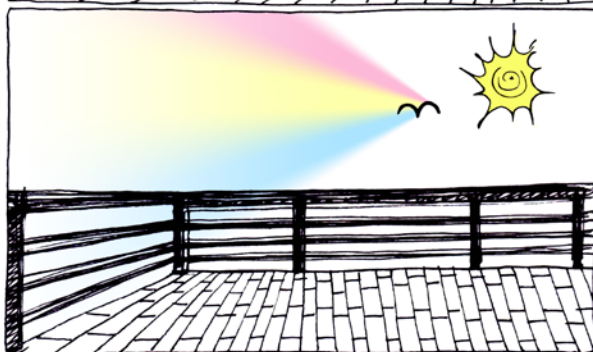
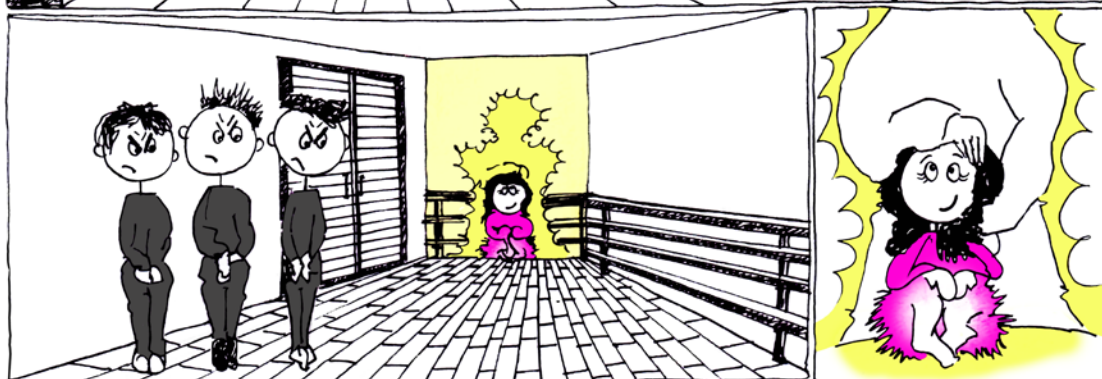
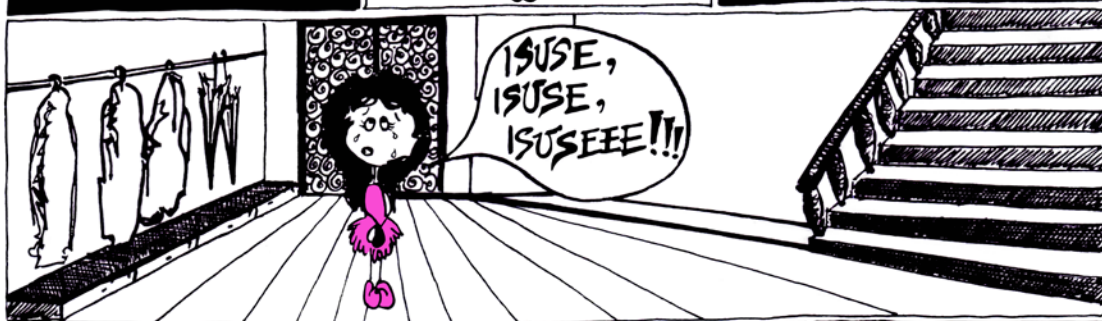
Franciska Kerep

JA SAM S
VAMA!!!

99

06

06

JA SAM S VAMA
U SVE DANE DO
SVRŠETKA SVIJETA.

Matej 28:20

SPUDUKE